

Navštívili nás mimozemšťané?

Mnoho lidí je přesvědčeno, že naši planetu v dávných dobách navštívili nebo ještě dnes navštěvují mimozemšťané. V sedmdesátých letech 20. století švýcarský hoteliér Erich von Däniken využil tohoto naivního názoru a psal o artefaktech, jež zde zanechali mimozemšťané. Proč „naivního názoru“? Posuďte sami, zda by inteligentní bytosti k nám letěly mnoho století z rodné planety, aby zde něco namalovaly, postrašily nějakého pozemšťana a pak se vrátily domů.

Ve sluneční soustavě je inteligentní život jen na Zemi. Aby sem doletěli mimozemšťané z jiné planetární soustavy, potřebovali by k tomu mnoho tisíc roků. Museli by být inteligentní a musel by jich letět dostatečný počet. Za několik tisíciletí by se totiž v jejich kosmické lodi musel vystřídat velký počet generací. Řekněme, že stá generace by doletěla k Zemi. Tady něco namalují, např. velké obrazce na planině Nazca v Peru, nebo postaví mistrné dílo na Machu Picchu nebo ještě něco jiného, o čem píše von Däniken. Potom nasednou do lodi a letí tisíce roků domů, na rodnou planetu. Co je na tom nesmyslné? Znakem inteligence je přece účelné jednání. Pokládáte takové konání za účelné?

Není pochyby o tom, že i dnes pozorujeme UFO. Jsou to objekty, o kterých nevíme, co jsou zač. V mnoha, snad z 90 procent, se je podařilo vysvětlit přirozeným způsobem jako oblaky, kulové blesky, helikoptéry, vyhořelé stupně nosných raket. Mnohé snímky UFO jsou podvodem. Žádná loď mimozemšťanů nebyla nikdy nalezena. Komise odborníků zjistila, že UFO jsou přírodní úkazy, které s mimozemskou civilizací nemají vůbec nic společného.

(J. Kleczek: Náš vesmír, Praha 2005)

Klasické rakety dopraví kosmickou loď k té úplně nejbližší hvězdě za nějakých 100 000 let. Speciální motory, které by dokázaly lodi udělit rychlost srovnatelnou s rychlostí světla – tedy jedinou rychlostí, která má ve vesmíru nějaký smysl – by vyžadovaly takovou spotřebu energie a materiálu na ochranu posádky, že si je ještě po mnoho století lidstvo nebude moci dovolit, pokud vůbec někdy bude možné takovou loď postavit. Konstrukteři totiž narazí na problémy nejen „klasické“, ale i relativistické. Z prostých fyzikálních důvodů je navíc velmi obtížné takovou loď v nejlepším případě ubrzdit nebo pootočit jiným směrem na dráze desetiny světelného roku. Zkuste pak s takovou brzdou dráhou nějak manévrovat! Zákon fyziky může docela dobře popřít scénárista filmu, ale nemohou se o to pokoušet konstruktéři skutečných vesmírných pravidel. Vzdálenosti ve vesmíru jsou nepředstavitelné a naše rychlost směšně malá. Strašlivé kosmické prázdno je opravdu obtížné si představit. Zkusme to takto. Naše Země se na chvíli stane pingpongovým míčkem. Na pingpongovém míčku by Mount Everest měřil něco přes dvě setiny milimetru. Jak daleko od Země se dnes vydávají kosmické lodě s posádkami? Orbitální stanice krouží kolem téhle zmenšené Země ve vzdálenosti asi jeden milimetr! Tisknou se k povrchu, a říkáme tomu pyšně lety do kosmu.

Slunce je od pingpongové Země 351 metrů, coby koule o průměru tři a půl metru. Pluto, které bylo považováno za nejzazší planetu sluneční soustavy, bude v těchto měřítkách 27 kilometrů daleko. A jak daleko je v tomto měřítku naše po Slunci nejbližší hvězda Proxima Centauri, kde by v ideálním případě mohla nejbližše nám být nějaká další planeta s rozumnými bytostmi? I v tomto miniaturním měřítku leží nejbližší hvězda v nedohlednu, 94 000 kilometrů daleko!

(Podle J. Grygara a Vl. Železného: Okna vesmíru dokořán, Praha, 1989)